

היא תחנה בתנופה. העיסקה האחרונה שלה היתה מיוזג עם תחנת המוניות שלמה המלך והעתקת המישרים ללב תל-אביב.

לחץ במה עצות שימושיות:
אל תצא לרחוב לחפש מונית. כדאי

יותר להזמין מונית בטלפון. מתחנה גדולה, אחת מאותן שהוזכרו לעיל. בדרך כלל המונית מגיעה אליך תוך שבע דקות. אם הסדרן אומר לך שאין מונית רשאית ציור להתפשר שנית, אל תסכים. כדאי יותר להזמין מונית לעוד 20 דקות. הומנה כזאת היא הומנה שאי-אפשר לסרב לה, כי תמיד מתפנית מונית, והתחנה תשלח אותה אליך, גם אם אתה מזמין אותה מכתובת שנהגים לא אוהבים.

המונית תגיע אליך ותסיע אותך ליערך לפי התעריף החוקי, בדרך הקצר, וכלי התחבורה. כך בדרך כלל. אם נוצרה בעייה, עליך להתלונן, הנהג ייענש. מי שיעניש אותו לא יהיה שר-התחבורה, אלא מנהל תחנת המוניות. בתחנת השקס, לדוגמה, מנהל התחנה, עזרא קורן, שופט את הנהגים כל יום שישי. שלושה מהם, בממוצע, נענשים. העונשים נעים מקנס כספי של כמה

ביום אחד מתבצעות

300,000 נסיעות

במונית. למישרד

התחבורה האגשו רק

פוז תלונות מהציבור

עשרות שקלים, עד הרחקה לצמיתות מהתחנה. העונש הכי נפוץ והכי מרתיע: הרדת מכשיר קשר יורדת ההכנסה בכי 50 אחוזים. העונשים האלה מרתיעים את הנהגים ומשפרים את רמת השירות.

20*734*85

טלפון זו שיטה, בתנאי שיש לך קו. לפעמים, כשאתה מותש מהמאבק האינסופי בצליל התפוס, אתה מוותר, יורד לרחוב, ועושה, כמוני, שגיאה נוספת. לשגיאה האחרונה, שישבה בתוך מונית מספר 20*734*85 לא היה שם מלא, אבל היה לה שלט קטן, שציין את שם הנהג. מ. קולנר, אמר השלט. השגיאה עצמה לירד, כיום חמישי האחרון, 30.4 בשעה אחת ורבע, ליד דינגוף סנטר. עליתי, שגיאה.

"לאן, שואל אותי הנהג. אמרתי.

קולנר משלב הילוך, מתחיל לנסוע ברחוב ריונגוף. בלי מונה, אלא מה. תפעיל את המונה, בבקשה, אני מציע לו.

"כמה אתה משלם תמיד?" מתעניין הנהג.

מה זה חשוב. קולנר קולט מנפנף נוסף, ומאט ליד. הוא לא חבר שלי, או משהו. האמת, ליד כיכר ריונגוף נמאסתי עליי.

"תרד מהמונית."

אתה מבין מה שאתה עושה?

"יאללה, יאללה."

עכשיו, מה יעשו לקולנר? מה יעשה

מישרד התחבורה?

בשנה האחרונה הם הגישו 319 תלונות לבתי-הדין. והו. ביום אחד מתבצעות שלוש מאות אלף נסיעות מונית, לפחות. קולנר עושה ארבעים מהן, אם הנסיעה נראית לו, ואם אתה מסכים לנסוע בלי מונה. ולא איכפת לך שיש לך שותפים לנסיעה. ויש הרבה מאוד קולנרים, כמו שכולנו יודעים, ורק שר-התחבורה, אחר, שהצליח לפתור את בעיית המוניות באופן מושלם. כל שצריך יש וולו. ונהג צמוד. לנו יש קולנר.

העולם הזה 2592

האלוף שהפך לטוראי הוריש את כל רכושו לבנו המאומץ — בתנאי שיחזור וישתקע בארץ

אליהו בן-חור
פיתיון בצורת צוואה

צוואה ליהוד

בעוד ארבעה חודשים יפסיד ר"ד בן-חור את זכותו לירושת הוריו — אם לא יתייצב עד אז בישראל ויכריז כי החליט להשתקע בארץ.

אביו מאמצו, אליהו בן-חור, נפטר ב-16 באוגוסט 1985, ובצוואתו הוריש

לכבוד
דוד בן חור (צ'לנוב)

תאריך: 3/19/1987

הנדון: צוואת המנוח אליהו בן חור
ת.ז. 0298234 ז"ל

הודעה לירוש על-פי הצוואה

בהתאם לתקנה 301 (ג) לתקנות סדר הדין האזרחי, הנני מביא בזה לידיעתך כי בצוואתו של המנוח אליהו בן חור ז"ל מיום 15.8.79 שנפטר יום 16.8.85 בהרצליה הוא צווה להעניק לך את יתרת עזבונו בתנאי שתעלה ותשתקע בישראל תוך 24 חודשים מיום הפטירה של המנוח. אם אין בדעתך לעלות ולהשתקע בישראל יעבור העזבונו לאגודה למלחמה בסרטן על פי הצוואה. אתה רשאי להגיש התנגדות לצוואה תוך שבועיים מהיום למוכ"ז ולבית המשפט המחוזי בתל-אביב

יצחק דיבון, עו"ד
מנהל עזבון זמני
תיק עזבונות 5063/86

המודעה ב-ישראל שלנו
הבן נעלם

לא יצליח לשכנע את בן-חור. בן-חור לא היסס, זרק את דרגות-האלוף שלו על שולחנו של בן-חור, ויצא את החרד בטרקטור-דלת. למחרת התייצב אצל חברו הטוב, מאיר ("מאירקה") דוידון, שהיה אז עוזרו של ר"ד אבירן, מפקד חטיבת גיבעתי ושאל לאן, לדעתו, עליו ללכת. דוידון המליץ על גורד 54, שבו היתה פלוגת-גיפים, "שועלי שמשון", ואמר כי לדעתו פלוגה זו תתאים למזגו הסוער של האלוף שהפך לטוראי. למרות שהיה כבר אחרי גיל 40, ויכול היה להיות אביהם של רוב אנשי-הפלוגה, הצטרף בן-חור לגורד 54 כנהג ג"פ.

עורך-הדין יצחק דיבון, שערך את צוואתו של בן-חור, היה במלחמת-העצמאות סמג"ד 54, כאשר צבי ("צ"ר") צור פיקד על הגורד. דיבון — לשעבר דוידסון — הוא אחיו של מאירקה דוידסון. יחידת הגיפים של הגורד (שועלי שמשון) היתה יחידה די פרוע אבל בן-חור השתלב בה יפה מאוד. השפיע על היחידה יותר מ"אשר" יצע עליה מפקדה, והחיילים הוזילו להתנהג בצורה רצינית יותר. הם גילו יחס רציני לגשק ולכלים, קיבלו עליהם את עול המשימעת והפסיקו כמעט להתפרע.

טוראי ב"שועלי שימשון"

במדינה שבדרך, היה בן-חור ב"ראש הפירמידה. הוא היה ממונה על יצחק שרה, אולם כאשר התבקש שרה להקים את הפו"ש (פלוגת-הש"ר), שקדמו לפלמ"ח) הסכים בן-חור, ללא היסוס, להיות סגנו.

לפני מלחמת-העצמאות הגיע לדרגת אלוף. באגף-ההדרכה של ההגנה הוא היה מפקדו של חיים לסקוב ושל קצינים אחרים. אולם יום אחד, כך מספרת האגדה,

בן-חור היה ביחידה עד שנשלחה שיירה לנגב. הוא נהג את הוהל"ם היחיד של הגורד. רק הוהל"ם וג"פ נוסף הצליחו לעבור את אש האויב והגיעו לרוחמה. כל יתר הג"פים חזרו לבסיס.

אלוף במכונית-אשפה

אחרי מלחמת-העצמאות היה זה שאיפתו של בן-חור ללמוד הנדסה-ייצור. למרות שלא היתה לו תעודת-בגרות, והוא כבר היה בן יותר מ-40, לא ויתר על חלומו. הוא נסע לארצות-הברית והתחיל ללמוד. בימים עבר נמל לוס-אנג'לס כסבל, וכלילות שקד על לימודיו.

כאשר הסתדר קצת מבחינה כלכלית, הזמין את אשתו ובנה לבוא לגור איתו בקליפורניה. את לאה, אלמנה ואם לילד קטן, דויד, נשא בארץ.

דויד, בנה של לאה, היה בן 14 כאשר בא עם אמו לארצות-הברית. הוא אומץ על-ידי בן-חור אחרי נישואיו עם לאה. ב-1964 חזר בן-חור לישראל, יחד עם אשתו. הבן, דויד, סירב לחזור, ונשאר בארצות-הברית. הוא היה אז קרוב לגיל 30, ואמריקה מצאה חן בעיניו.

בן-חור מצא בישראל עבודה במיך צוען, באירגון התעשייה הקיבוצית. ארץ לאה לא הפסיק. לחיות את הציר נות."

"אני יודע שזה בנאלי היום לאמר דברים כאלה, אבל הוא היה אדם כה", אומר עורך-הדין דיבון. "הוא רש מאחרים הרבה מאוד, אבל מעצמו ררש עוד יותר."

במלחמת ששת-הימים היה בן-חור הרבה מעל לגיל הגיוס, אבל הוא לקח על עצמו את עניין איסוף האשפה בתל-אביב. הוא אירגן את המכוניות והנהגים, ובעצמו נהג במשאית-אשפה. בסוף שנות ה-70, כאשר מטחיקט יושות ירדו על קריית-שמונה, ופלסטינים איימו על העיירה, עבר בן-חור יחד עם אשתו לגור שם. הוא אירגן שם את השמירה והיה יוצא לשמירה בעצמו, יחד עם אשתו. באחד הלילות הקרובים של הצפון הצטננה לאה ומתה ממחלת.

מאז, לפני שמונה שנים, לא שב בן-חור עוד לעצמו. הוא לא יכול היה

להתרגל לחיים בלעדית, שקע בריכ-אונות ומצבו הלך והדרדר. ב-1979 כתבו בן-חור ואשתו, לאה, צוואה משותפת, שבה הורישו את רכושם איש לרעהו. במקרה של מות שניהם ציוו את רכושם, בית בצחלה, לדויד. אולם התנאי לירושה היה שדויד יחזור ארצה וישתקע כאן.

מסיבה לא ידועה נותק הקשר בין דויד והוריו זמן קצר אחרי שחזרו לישראל. הבן אף לא הגיע להלווית אמו.

בן-חור לא נהג לדבר על עניינים מישפחתיים עם איש, אבל לידיו היה ברור כי הוא סובל מאוד מזה שבנו הוא יורד. ולמרות שהיה כמעט בטוח כי דויד לעולם לא יחזור לישראל, החליט לשלוח לו פיתיון בצוואתו. אולי יתפוס בו.

מחוז לגדר

בשנותיו האחרונות התגלגל בן-חור ממוסד אחד למישהו. הוא לא הסתדר עם אנשים, ולא הסתדר לבדו. היו לו חברים רבים מימי ההגנה, שראגו לו וששמרו אותו על קשר. הוא גם אירגן קבוצה של ותיקי-ההגנה, וכתב את תולדות האירגון. הוא התמקד בעיקר בתקופה שבה הפך אירגון ההגנה מאירגון שהגן על התושבים בערים וביישובים לאירגון שיצא לתקוף מחוז לגדר. לספר שהוציא בהוצאת מערי-כות קרא: לצאת את הגדר.

בן-חור עסק בכתיבת סיפורו השני כאשר נפטר ב-1985.

מאז מחפשים את דויד בארצות-הברית, כדי למסור לו את צוואת הוריו. אולם החיפושים עד כה לא נשאו פרי. הכתובת הישנה היתה חסרת-ערך. השגרירות הישראלית אינה יודעת על כל כתובת חדשה של דויד בן-חור, וגם מודעה שפירסם עורך-הדין דיבון, מנהל העיזבון, בעיתון ישראל שלנו, בארצות-הברית, לא הביאה כל תגובה. המודעה הקטנה בעיתון היווירים האמריקאי מקפלת בתוכה טראגדיה הקשורה בתקומת המדינה. האב, גיבור מלחמת-העצמאות, מתחנן לפני בנו לחזור אל הרכוש הננוע שאסף עבורו בארץ-האבות, אבל הבן אינו מתפתה. פיתויה של אמריקה גדולים הרבה יותר מאשר 70 אלף הדולארים שהש-איר אליהו בן-חור.